

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.197 van 5 maart 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: 1. X
2. X
3. X
4. X
5. X
6. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X X X X Xen X die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 december 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 8 september 2008 waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn.

Op 18 december 1998 vragen verzoekers de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 8 november 1999 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing van 8 november 2000 dienen verzoekers een beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 23 maart 2000 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Tegen voormelde beslissing van 23 maart 2000 dienen verzoekers een beroep in bij de Raad van State.

Op 27 mei 2005 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 16 oktober 2007 vullen verzoekers deze aanvraag aan met bijkomende argumenten en documenten.

Op 8 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

Reden(en) :

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

*Het feit dat betrokkenen sinds december 1998 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlandse taallessen hebben gevolgd, werkbereid zijn, zicht op werk hebben in een knelpunt beroep, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd, getuigenverklaringen voorleggen, dat hun kinderen naar de bibliotheek gaan en dat hun zoon E. woord en muziek studeert in avondonderwijs, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. Betrokkenen hebben op 08.11.1999 een bevel om het grondgebied te verlaten ondertekend waarin hun geboden werd het Rijk te verlaten indien hun asielprocedure negatief werd bevonden. Betrokkenen dienden **vrijwillig** gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten na afsluiting van hun asielprocedure. Het feit dat betrokkenen geen gevolg gaven aan deze instructies impliceert dat zij nog steeds illegaal in het land verblijven, wat een strafbaar feit is dat geenszins het recht op verblijf verantwoordt. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980.*

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun oudste dochter, J., plaatsvond in precair verblijf en dat haar opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds april 2000 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Wat de scholing van de andere kinderen betreft dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van J., E. en A. steeds plaatsvond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben

geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Om deze redenen kan er dan ook geen schending van art. 28 en art. 29 van het IVRK vastgesteld worden. Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen vroegen op 18.12.1998 in België asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 23.03.2000 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hen betekend op 27.03.2000. Betrokkenen verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit dit zeer langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de asielprocedure – namelijk iets meer dan 1 jaar en 3 maanden – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Wat betreft de verklaringen van de destijds verantwoordelijke minister Dewael waaraan betrokkenen refereren en die wijzen op de mogelijkheid tot regularisatie voor personen wier asielprocedure onredelijk lang zou geduurd hebben, dient opgemerkt te worden dat betrokkenen zich hier niet op kunnen beroepen. Hun asielprocedure heeft immers slechts iets meer dan 1 jaar en 3 maanden geduurd en bijgevolg voldoen zij niet aan de criteria die door de minister werden vooropgesteld (3 of 4 jaar asielprocedure, afhankelijk van het feit of de schoolplicht van de kinderen weerhouden wordt). Tevens dient er opgemerkt te worden dat de procedure voor de Raad van State geen “automatische” schorsende werking heeft en **geen deel uitmaakt van de asielprocedure**. Dit element vormt bijgevolg geen grond voor regularisatie. Wat betreft de verwijzing naar de nieuwe richtlijnen in het kader van de nieuwe regeringsvorming dient er opgemerkt te worden dat de Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, nog niet werd gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980. Voor wat betreft de verklaringen van de heer Freddy Roosemont, Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, waaraan betrokkenen refereren dient er opgemerkt te worden dat deze verklaringen wel degelijk betrekking hebben op een ononderbroken **asielprocedure** van 3 of 4 jaar (afhankelijk van het feit of de schoolplicht van de kinderen weerhouden wordt). Zoals reeds gesteld voldoen betrokkenen niet aan deze voorwaarden en kan ook dit element niet weerhouden worden.

Wat betreft de situatie in Kosovo dient er het volgende opgemerkt te worden dat uit informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier (M.n. Report of the Secretary-General on the United Nations Interim Administration Mission in Kosovo d.d. 28.03.2008) blijkt dat sinds de onafhankelijkheidsverklaring van Kosovo d.d.17.02.2008 de algemene veiligheids- en politieke situatie, op enkele alleenstaande feiten na, kalm en stabiel is. Met andere woorden de bewering dat de politieke situatie aldaar instabiel zou zijn klopt niet meer volgens de gegevens waarover wij heden beschikken. Bovendien blijkt uit hetzelfde rapport dat het de VN in Kosovo vooral te doen is om: 'ensuring that the political and security situation in Kosovo and the wider region remains stable, and that the safety and security of the population are preserved'. Eveneens, uit informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier blijkt dat personen afkomstig uit Kosovo een visumaanvraag kunnen indienen in Pristina.

Zij dienen daarvoor, vanuit hun land van herkomst of vanuit een land waar zij kunnen verblijven, contact op te nemen met het Call Center op het nummer 038/9811 waar zij alle nodige informatie en formulieren kunnen verkrijgen. Bij hetzelfde Call Center maken zij dan een afspraak om het dossier in te dienen bij het Belgisch Bureau te Pristina in de burelen van Fedex. Met andere woorden betrokkenen kunnen zich o.i. perfect naar Kosovo begeven om aldaar via reguliere weg hun aanvraag in te dienen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3.

De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De advocaat van betrokkenen beweert dat het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden omdat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van de familie H. (ov: ...). Het is echter aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt.

Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

*Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om alzo de nodige steun te bekomen voor de terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen geen nieuw leven meer zouden kunnen starten niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.
(...)”*

2. Ontvankelijkheid

Ambtshalve dient te worden vastgesteld dat het beroep ingesteld door de derde, vierde, vijfde en zesde verzoekende partij niet onontvankelijk is. Als minderjarigen beschikken zij niet over de vereiste bekwaamheid om zonder vertegenwoordiging een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat de ouders van de derde, vierde, vijfde en zesde verzoekende partij optreden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekers stellen dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken met de laconieke vermelding dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid aantonen waarom verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekers poneren verder wat volgt:

“A. Minister dient het algemeen belang na te streven

De minister put uit zijn discretionaire bevoegdheid conform artikel 9bis de almacht om arbitraire beslissing te nemen.

De minister bekleedt deze functie omdat hij het algemeen belang dient na te streven. Dit algemeen belang dient beoordeeld te worden naargelang de krachtsverhoudingen die zich in de maatschappij weerspiegelen.

De krachtsverhoudingen in de maatschappij zijn op heden in het overwicht van de kapitalistische klasse. Derhalve dient de minister in de uitoefening van zijn discretionaire bevoegdheid de belangen van deze klasse te bevorderen.

De heersende en dus kapitalistische klasse heeft er alle belang bij dat verzoekers in het land gemachtigd zouden worden.

Verzoeker wenst in die zin te verwijzen naar de verklaringen van het Verbond der Belgische Ondernemers en de verklaringen gedaan om het formatieberaad van Rooms-Blauw in verband met migratie en asiel die verklaren dat er binnen een aanzienlijke korte termijn een tekort aan arbeidskrachten en arbeidsreserves zal zijn op de Belgische arbeidsmarkt.

Verzoeker is zeker bereid om werk op te nemen en zijn steen bij te dragen in de ontplooiing van BELGIË. De werkloosheid staat in Vlaanderen op een historisch laagte punt. Dit heeft tot gevolg dat de lonen zullen stijgen. De stijging van de lonen heeft als gevolg dat de internationale concurrentie positie van BELGIË ten opzichte van de buurlanden zal afnemen.

Verzoeker kan immers onmiddellijk aan de slag als arbeider in arbeidsintensieve sectoren. Verzoeker is enorm gemotiveerd om aan de slag te kunnen gaan.

Dus in het algemeen belang omdat de bedrijven (zijnde de heersende kapitalistische klasse) over een voldoende arbeidsreserve dienen te beschikken is het noodzakelijk dat verzoeker toegelaten wordt in het Rijk en zich kan ontplooien op de arbeidsmarkt. Dit vormt tevens een buitengewone omstandigheid die een aanvraag tot machtiging in België rechtvaardigen. Zeker gezien de prangende vraag van het Verbond van Belgische Ondernemingen om meer arbeidskrachten toe te laten op de Belgische arbeidsmarkt.

Door verzoeker niet toe te laten in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid handelt hij niet in het kader van het algemeen belang of beter van de klasse wiens belangen hij dient te verdedigen.

Volgens verzoeker dienen ook de buitengewone omstandigheden niet alleen gelezen te worden als moeilijk terugkeerbaar maar ook als handelt in het algemeen belang.”

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Het ten tijde van verzoekers aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de

Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verwerven. De toepassing van voornoemd artikel 9, 3de lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of hun aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het betoog van verzoekers zoals hoger omschreven, met de filosofische beschouwingen over het algemeen belang, de arbeidsmarkt en het migratie- en asielbeleid tonen het bestaan van buitengewone omstandigheden niet aan. Bovendien blijkt uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 27 mei 2005 en de aanvulling van 16 oktober 2007 dat verzoekers hun werkbereidheid niet hebben ingeroepen als buitengewone omstandigheid, doch als een element ter staving van de gegrondheid van hun aanvraag, zodat de verwerende partij dit element in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag niet diende te onderzoeken. De kritiek van verzoekers is derhalve gericht tegen een overtollig motief en kan geenszins tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 13 en 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de artikelen 47 en (wellicht bij materiële vergissing) 17 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Zij betogen:

"2.2.2 Schending artikel 13 EVRM

Verzoeker wenst eveneens de schending van artikel 13 in te roepen. Artikel 13 spreekt van een 'daadwerkelijk' rechtsmiddel. Het rechtsmiddel dat ter beschikking staat van verzoeker tegen de kwestieuze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is geen daadwerkelijk rechtsmiddel (zijnde de huidige procedure).

Verzoeker betoogt dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins voldoet aan de waarborgen zoals vastgesteld in bovenvermelde rechten (artikel 47 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie en schending van de principes van het EU procesrecht).

Verzoeker meent dat hij recht heeft op een beroep met volle rechtsmacht tegen een beslissing van de minister van binnenlandse zaken zeker indien deze genomen is in zijn discretionaire bevoegdheid.

Verzoeker meent dat hij conform bovenvermelde principes recht heeft op een onderzoek van de feiten door een jurisdictioneel orgaan dat zijn beroep behandelt en dit omwille van het feit dat de natuur van een aanvraag machtiging tot verblijf. Dit dient een actuele beoordeling in te houden van zijn deze aanvraag. Dit recht wordt beperkt aangezien verzoeker na het indienen van het verzoek blijkbaar rekening wordt gehouden met de omstandigheden op het ogenblik de minister zinnens is een beslissing te maken. Er wordt bijvoorbeeld aan verzoeker niet gevraagd of zijn buitengewone omstandigheden wel nog actueel zijn. Zodoende kan momenteel geenszins sprake zijn van een jurisdictioneel orgaan dat volle rechtsmacht heeft.

Verzoeker zal aantonen dat de principes van artikel 6 EVRM thans direct van toepassing zijn.

Verzoeker zal verder aantonen dat ook het artikel 47 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Verzoeker zal aantonen dat het begrip 'volle rechtsmacht' een bijzondere betekenis heeft en dat de betekenis varieert van materie tot materie.

Verzoeker wenst artikel 17 van het Europees Handvest te citeren.

Het artikel 47 luidt als volgt:

*Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht.
Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op en doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.*

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld.

Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.

De invulling van artikel 47 is gelijklopend met de invulling van artikel 6 EVRM, met dit verschil dat het toepassingsgebied zich uitstrekt niet alleen over burgerlijke en strafrechtelijke materies maar over ALLE materies die het Europees recht regelt waaronder dus ook het asielrecht. De tekst incorporeert zowel het artikel 13 EVRM als het artikel 6 EVRM. Zodoende dat er indien er een schending zou zijn van artikel 47 van het Europees Handsvest er een schending is van artikel 13 EVRM.

De rechtspraak in verband met het artikel 6 EVRM is dan ook relevant ter beoordeling van de vraag of het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voldoet aan de voorwaarde zoals gesteld in het Europees Handvest.

Evenwel stelt artikel 47 van het Handvest geen vereiste van burgerlijke of politieke rechten.

Begrip 'volle rechtsmacht'

Verzoeker stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volle rechtsmacht dient te hebben en thans niet voldoet aan deze vereiste.

Verzoeker betoogt dat het principe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen eigen onderzoek kan stellen in strijd is met het begrip 'full jurisdiction', volle rechtsmacht zoals vastgelegd in het EVRM en dus indirect van toepassing via het artikel 47 van het Handvest (zei hierboven) en dus artikel 13 EVRM.

Van belang is om te beginnen dat het artikel 6 lid 1 EVRM niet alleen toegang tot een rechter garandeert maar ook eisen stelt aan de rechtelijke toetsing van het overheidsoptreden. In het kader

van een procedure moet op grond van de vaste jurisprudentie ten minste een rechtelijke instantie met volledige rechtsmacht de betreffende besluiten kunnen controleren ('decisions of administrative authorities which do not themselves satisfy the requirement of article 6 should be subject to subsequent control by a judicial body that has full jurisdiction, EHRM, 10 februari 1983, *Albert & le Compte v België* par. 29).

De eis van 'full jurisdiction' houdt in dat de betreffende rechter de bevoegdheid moet hebben: 'to examine all questions of fact and law relevant to the dispute before it (EHRM, 23 juni 1981, *Le compte, Van Leuven & De Meyere t. België*, Par. 51): de rechter moet op grond van artikel 6 lid 1 EVRM dus alle voor het betreffende geschil relevante vragen van juridische en feitelijke aard kunnen onderzoeken. Het is belangrijk om expliciet te constateren dat er geen onderscheid wordt gemaakt tussen rechtsvragen en feitelijke vragen.

Uit het voorgaande volgt dat de rechter, om te voldoen aan de eisen van artikel 6 EVRM, dus ook moet kunnen oordelen over de vaststelling van de feiten als deze relevant zijn in het geschil. Daarmee is van belang wat wordt bedoeld met 'facts relevant to the dispute'. Immers alleen met betrekking tot deze feiten geldt het vereiste van 'full jurisdiction'.

Daarmee is de vraag aan de orde hoe intensief de rechter ter zake moet kunnen toetsen. Het uitgangspunt van de jurisprudentie van het EHRM lijkt te zijn dat de rechter een eigen oordeel over de feiten moet geven hetgeen impliceert dat hij de bestuurlijke feitenvaststelling vol moet kunnen toetsen. Gewezen kan hier worden op de uitspraak van het EHRM in de zaak *Terra Woningen t. Nederland*. Daarin werd een schending van het artikel 6 EVRM aangenomen omdat de kantonrechter bij het vaststellen van de huurprijs niet zelfstandig wilde onderzoeken of er sprake was van bodemverontreiniging (een factor bij het bepalen van de huurprijs) en het standpunt van de Gedeputeerde Staten daarover zonder meer overnam. Dit ondanks het feit dat de partijen van mening verschilden over de vraag of er inderdaad sprake was van bodemverontreiniging.

Toegepast op de beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de beroepsprocedure bij de Raad van State meent verzoeker dat deze procedure geenszins voldoet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State diende ambtshalve over te gaan tot een onderzoek van alle feiten relevant voor deze zaak. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan binnen het kader van artikel 39/2 par. 2 eigenlijk niks doen. Zo kan de Raad niet nagaan of de feiten wel juist zijn geïnterpreteerd en de minister tot een beslissing is gekomen die het algemeen belang dient (algemeen belang hangt af van de krachtsverhoudingen op het ogenblik - zie supra). Dit is toch wel een van de kerntaken van een rechtscollege dat ze voldoende en afdoende kennis verzameld met betrekking tot het rechtssubject. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan dit niet doen. De Raad dient conform artikel 39/2 par. 2 niet na te laten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zal zich gebonden geachten aan het oordeel van de Minister. Onder deze omstandigheden kan volgens het EHRM niet worden gezegd dat verzoeker toegang heeft tot een rechtelijke instantie die een toereikende bevoegdheid had. Er kan in die zin verwezen naar de zaak *Chevroil t. Frankrijk* (EHRM, 13 februari 2003 par. 81-83).

Verzoeker is aldus van mening dat het artikel 47 van het Handvest van de Raad en dus artikel 13 EVRM voor Vreemdelingenbetwistingen de plicht oplegt te motiveren waarom de argumentatie van verzoeker zoals gesteld in zijn verzoekschrift en mondeling uiteengezet tijdens de korte zitting niet gevolgd dient te worden.

De beslissing is aldus gegriefd door een schending van artikel 13 EVRM."

Uit hun uiteenzetting blijkt dat verzoekers kritiek uiten op het beroep dat openstaat bij de Raad. Volgens verzoekers kan de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gezien worden als een daadwerkelijk rechtsmiddel. Verzoekers stellen dat zij recht hebben op een beroep met volle rechtsmacht en dat de principes van artikel 6 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie rechtstreeks van toepassing zijn. Verzoekers geven een uiteenzetting over het begrip "volle rechtsmacht" en ondersteunen hun betoog met rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens omtrent de toepassing van artikel 6 van het EVRM. Zij stellen dat de invulling van artikel 47 van het Handvest gelijklopend is en een grondrecht vormt in het Europese gemeenschapsrecht. Uit deze bepalingen volgt dat de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen moet overgaan tot een onderzoek van alle feiten die relevant zijn voor deze zaak en dient te oordelen met “volle rechtsmacht”.

Vooreerst wijst de Raad verzoekers erop dat, om ontvankelijk te zijn, een middel dat uit de schending van het artikel 13 van het EVRM is afgeleid, moet aangeven welk ander door dat Verdrag gewaarborgd recht dreigt te worden geschonden. Weliswaar wordt artikel 13 van het EVRM in samenhang gelezen met artikel 6 van datzelfde verdrag; toch kan te dezen artikel 6 van het EVRM niet dienstig worden aangevoerd. Immers vallen betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen buiten de toepassingsfeer van artikel 6, lid 1 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia/Frankrijk (GC), nr. 39652/98, *CEDH* 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409). Artikel 13 van het EVRM werd bijgevolg niet op dienstige wijze aangevoerd.

Voorts is het de Raad niet duidelijk hoe verzoekers beschouwingen de eventuele nietigverklaring van de in casu bestreden beslissing zouden kunnen verantwoorden, en verder, wat het belang van verzoekers is bij de door hen geuite kritiek. Dit te meer nu verzoekers nalaten uiteen te zetten en te verduidelijken welke feiten en omstandigheden een andersluidende beslissing dan de in casu bestreden beslissing zouden kunnen rechtvaardigen of een andere beslissing zouden teweegbrengen.

Evenmin tonen verzoekers aan dat het annulatieberoep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – zoals omschreven in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet – geen voldoende waarborgen zou bieden ter vrijwaring van hun rechten. Ter zake merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereiste van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 323). Verzoekers brengen geen gegevens aan om dit standpunt te weerleggen. Tevens heeft het Grondwettelijk Hof in haar arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (*BS*, 7 juni 2008) in verband met het al dan niet bestaan van een discriminatie tussen rechtzoekenden die beschikken over een beroep met volle rechtsmacht en deze die slechts over een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikken, in zijn overweging B.16.3. gesteld:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad van State: indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk : Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Kingsley t. Verenigd Koninkrijk*, 7 november 2000, § 58). Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben. Artikel 39/82, §2, ingevoegd bij het bestreden artikel 80, heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”

Voorts merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat verzoekers ook niet aantonen in welke mate het wettigheidsonderzoek gevoerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hun belangen zou schaden.

Wat de schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie betreft, dient de Raad vast te stellen dat dit Handvest geen enkele wettelijke status heeft. Het is een politieke verklaring en geen juridisch bindend document, zodat de schending van voormelde bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd. Doordat het Verdrag van Lissabon op 13 december 2007 ondertekend werd, zal het Handvest een wettelijke status krijgen. Het Verdrag van Lissabon treedt pas in werking als het door alle 27 lidstaten geratificeerd is. Zolang dit niet gebeurd is, is het handvest geen bindend rechtsinstrument (zie ook RvS 4 februari 2008, nrs. 2.058 (c) en 2.056 (c)).

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van de redelijke termijn volgend uit artikel 6 van het EVRM.

Verzoekers poneren dat de administratie een beslissing dient te nemen binnen een redelijke termijn en dat zij in casu een aanvraag op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet hebben ingediend op 30 mei 2005, terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken pas op 8 september 2008 een beslissing heeft genomen, zijnde meer dan drie en een half jaar nadat de aanvraag is gebeurd.

Verzoekers wijzen erop dat het stellen dat er een behandelingstermijn noodzakelijk is voor het onderzoek van het dossier in casu niet opgaat en dat een termijn van 42 maanden geen redelijke behandelingstermijn is.

Verzoekers vervolgen dat in casu artikel 6 van het EVRM, dat handelt over een redelijke termijn, geschonden is. Dat dit artikel tevens van toepassing is op zowel burgerlijke als strafrechtelijke procedure. Verzoekers zijn echter de terechte mening toegedaan dat artikel 6 van het EVRM ook betrekking heeft op de administratie. Dat dit komt uit de aard van het EVRM. Dat het EVRM echter verticale en geen horizontale werking heeft, dat de Dienst Vreemdelingenzaken behoort tot de administratie en dus tot de uitvoerende macht, dat de wetgevende macht het EVRM heeft geratificeerd en de uitvoerende macht, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht is om dit verdrag na te leven.

In zoverre verzoekers de schending van het artikel 6 van het EVRM inroepen, wijst de Raad er opnieuw op dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Maaouia c. Frankrijk* (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; R.v.St., nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte, in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, niet dienstig kan worden aangevoerd.

Verder wenst de Raad erop te wijzen dat verzoekers niet aangeven welk belang zij er bij hebben om de schending van de redelijke termijneis aan te voeren, of nog, welk nadeel zij zouden zijn berokkend door het verstrijken van de hierboven aangehaalde periode van drie en een half jaar sinds de indiening van de aanvraag. Een eventuele schending van de redelijke termijn kan hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoekers. Verzoekers hebben geen belang bij het middel.

Het derde middel is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.